

**Voor vampiers, feeën en mensen overal!
En met bijzondere dank aan tandartsenpraktijk
Battersea Park en Isla. En aan mijn eigen
tandarts Mark Vernon, die de inspiratiebron
was voor graaf Dentalius!**

**Ruwe illustraties door Harriet Muncaster
Inkten en inkleuren door Rob Parkinson**

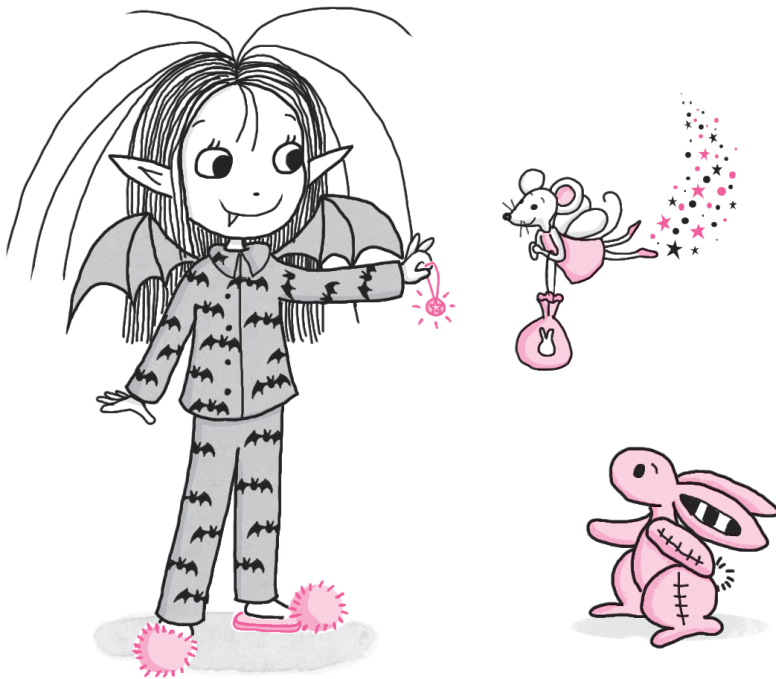
www.standaarduitgeverij.be
info@standaarduitgeverij.be

Copyright © 2021 Harriet Muncaster
Isadora Moon Meets the Tooth Fairy werd voor het eerst gepubliceerd
in het Engels in 2021. Deze vertaling is gepubliceerd
met toestemming van Oxford University Press.
Nederlandstalige uitgave: © 2022 Standaard Uitgeverij
F. Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen
Vertaling: Katleen Olaerts
Alle rechten voorbehouden
ISBN 978 90 02 27591 3
D/2022/0034/048
NUR: 282
Gedrukt in de EU

ISABELLA MAAN

Isabella en de tandenfee

Harriet Muncaster

STANDAARD UITGEVERIJ

Het was zaterdagochtend en we waren aan het ontbijten in de keuken.

‘Eet je nou nog steeds die vreemde Regenboogrolliebollijes van de mensensupermarkt?’ huiverde mama. ‘Je zou bloemennectaryoghurt kunnen eten zoals ik!’

Mijn mama is een fee en ze houdt alleen van natuurlijk voedsel.

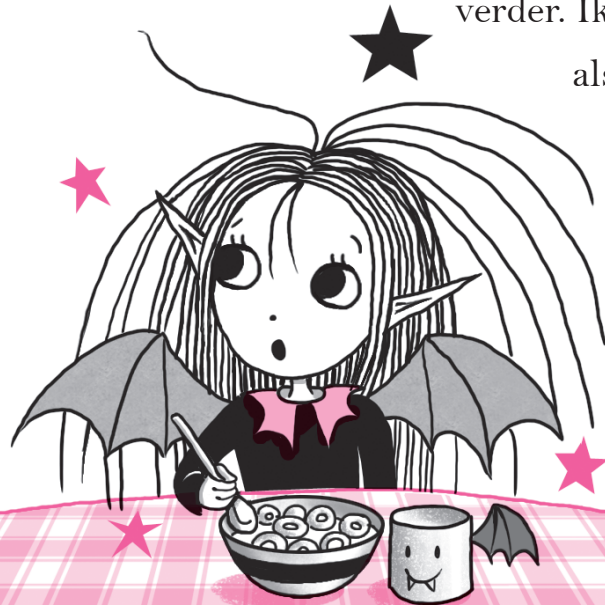
‘Ik vind ze lekker!’ zei ik terwijl ik een hoop in mijn mond lepelde en er met een grote KRAK in beet.

‘Ze zien er inderdaad walgelijk uit’, zei papa, die een slok nam van zijn rood sap. Mijn papa is een vampier en hij houdt alleen van rood voedsel.

Ik haalde mijn schouders op en kauwde

verder. Ik ben zowel vampier als fee dus ik hou van

verschillende soorten voedsel. Zelfs mensenvoedsel! Net als mijn zusje Honingbloesem.

Ik lepelde nog wat Rolliebollies in mijn mond.

Krak, krak, krak. En toen stopte ik.

Ik voelde iets raars.

‘Wat is er, Isabella?’ vroeg papa, die me aanstaarde.

‘Je kijkt bezorgd’, zei mama.

Ik slikte de Rolliebollies door en raakte met mijn hand mijn voorste hoektand aan. Hij zat los!

‘O!’ zei ik geschokt.

Mama en papa keken me stralend aan.

‘Je tand zit los!’ zei mama.

‘Je hoektand’, verbeterde papa. ‘Hoe spannend! Dat betekent dat je grote vampiertanden aan het doorkomen zijn.’

‘Je kunt hem onder je kussen leggen wanneer hij uitvalt’, zei mama. ‘De tandenfee zal een zilveren munt voor je achterlaten!’

‘Ooo!’ zei ik, en Roze Konijn sprong opgewonden op en neer naast mijn stoel. (Roze Konijn was vroeger mijn lievelingsknuffel, maar mijn mama heeft hem met haar toverstokje tot leven gewekt.)

Papa leek niet zo enthousiast. ‘De tandenfee?’ zei hij fronsend.

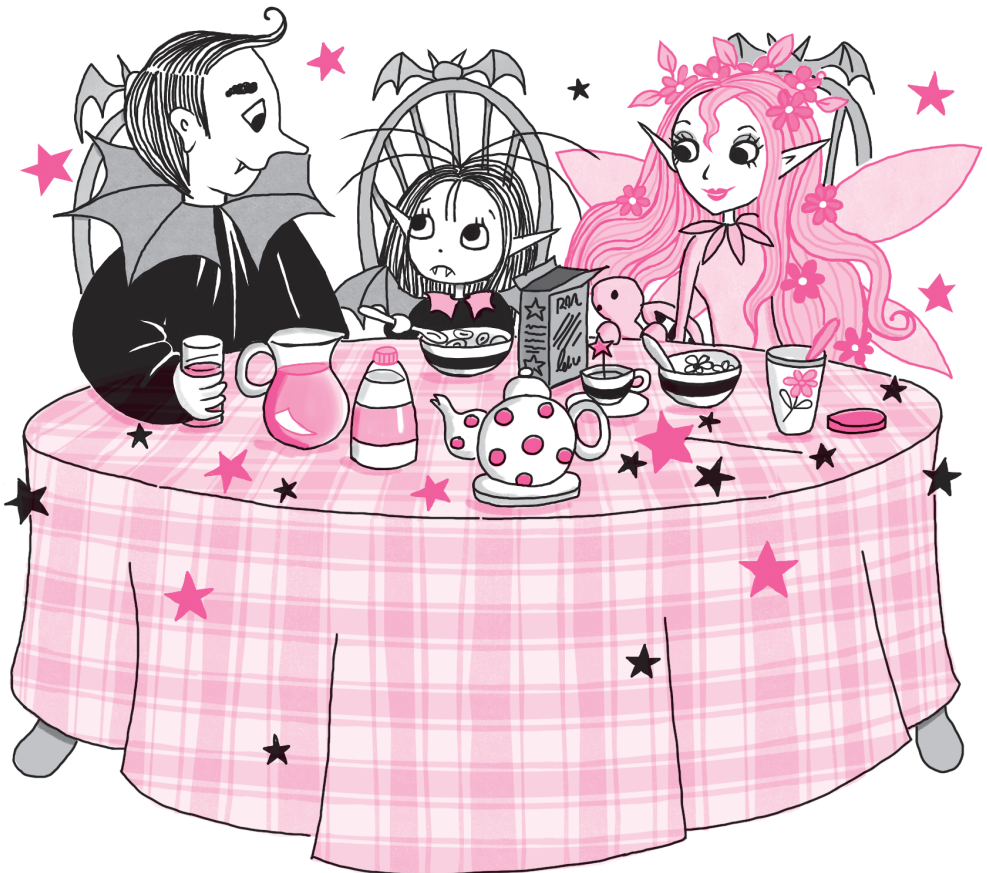
‘Natuurlijk!’ zei mama. ‘Het is traditie. Alle jonge feeën geven hun tanden aan de tandenfee. Ze heeft ze nodig om haar paleis te bouwen.’

‘Waarom gebruikt ze geen bakstenen zoals iedereen?’ vroeg papa.

‘Die zijn niet zo parelwit’, zei mama.

‘Pff’, zei papa. ‘Nou, ik ben het niet eens met de tandenfee! Vampiers geven hun kostbare hoektanden NOOIT weg!’

Ze laten ze inlijsten en ophangen! Je moet mijn eerste hoektanden toch bij oma en opa aan de muur hebben zien hangen?’

‘Ik neem aan van wel...’ zei mama, ‘nu ik erover nadenk.’ Teleurgesteld nam ze een slok van haar bloemblaadjesthee.

‘Wel, dan moet Isabella maar beslissen wat ze met haar hoektanden wil doen’, zei ze.

‘Dat zal dan wel’, zei papa, die er even teleurgesteld uitzag.

Ik staarde van mama naar papa en weer terug. Plots wilde ik niet dat mijn loszittende tand ooit zou uitvallen. Ik kon hem maar beter in mijn mond houden! Dan zou niemand teleurgesteld zijn.

‘Dat is waar ook’, zei papa. ‘Ik moet een afspraak maken met de vampiertandarts. Mijn laatste onderzoek is al heel wat volle manen geleden. Isabella, je zou moeten meegaan nu je grote hoektanden beginnen door te komen. Je moet leren hoe je ze goed verzorgt.’

‘Ik?’ piepte ik.

‘Ja!’ zei papa. ‘Het wordt een leuk vaderdochtermoment.’

Ik gaapte papa vol afschuw aan. Naar een
vampiertandarts gaan leek me helemaal geen 'leuk
vader-dochtermoment'. Beelden van blinkende
stalen instrumenten en luid zoemende boren
flitsten door mijn hoofd en ik voelde me wat
misselijk.

‘Eigenlijk ben ik oké, papa’, zei ik. ‘Ik moet niet naar je tandarts.’

‘O toch wel!’ zei papa. ‘Als je wilt leren hoe je je hoektanden gaaf en glanzend houdt! Alleen een vampiertandarts weet hoe je vampiertanden moet verzorgen.’

‘Maar... ik wil niet gaan’, zei ik.

‘Je hoeft nergens bang voor te zijn’, zei papa. ‘Mijn tandarts is een aardige vampier. Hij heet graaf Dentalius. Gewoon een onderzoekje, dat is alles. Heel vlug! En nadien kunnen we onszelf misschien trakteren op iets lekkers. Wat dacht je van dat restaurant waar je het altijd over hebt? Waar je mensenvrienden zo dol op zijn?’

‘Milkshake Burger!’ zei ik. ‘Ze hebben een ronddraaiende roomijsmachine!’

‘Dat bedoel ik’, zei papa. ‘Ik neem je mee naar Milkshake Burger voor een hamburger en frietjes. Nou, dat is dan geregeld. Na het ontbijt leg ik de afspraak vast!’

De volgende dagen moest ik de hele tijd aan de tandartsafspraak denken. Ik zat ook de hele tijd met mijn tand te wiebelen, hoewel ik hard mijn best deed om ermee op te houden. Ik wilde niet dat hij uitviel, want dan moest ik beslissen wat ik ermee zou doen. Mama zou teleurgesteld zijn als ik mijn tand niet onder mijn kussen legde voor de tandenfee, en papa zou teleurgesteld zijn als ik mijn tand niet liet ophangen aan de muur.

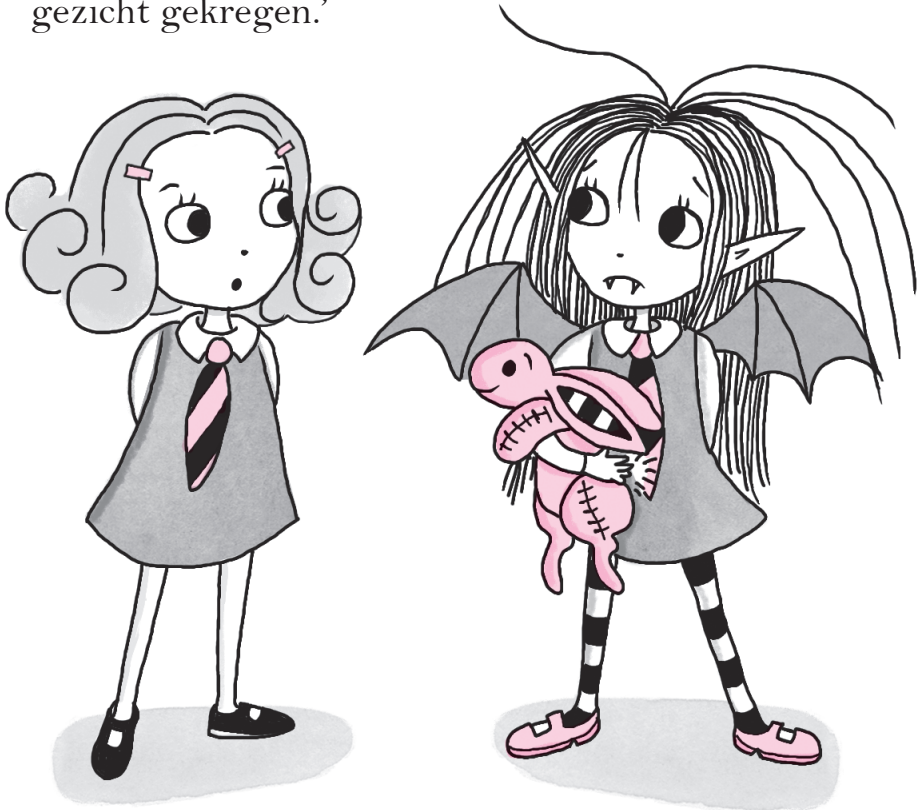

‘Je lijkt niet zo blij’, zei Zoë maandag op school.

‘Wat scheelt er, Isabella?’

‘Ik moet morgen naar de tandarts’, zei ik.

‘Maar dat is niet eng’, zei Zoë. ‘Ik ben vorige week geweest! Ik heb een sticker met een lachend gezicht gekregen.’

‘Het is een vampiertandarts’, zei ik. ‘Hij heet graaf Dentalius.’

‘O’, zei Zoë, en haar gezicht werd lijkkbleek.

‘Wel... het komt vast in orde.’

‘Nietes’, zei ik. ‘Ik geloof er niks van.’

Zoë antwoordde niet en ik wist dat ik gelijk had. Ik ben niet bang van vampiers – ik ben er zelf een halve – maar het idee van een vampiertandarts gaf me de rillingen. Graaf Dentalius was vast lang en dun, met puntige hoektanden en roodgloeiende ogen. Hij zou op me afkomen met scherpe, spitse instrumenten en ermee rondprikken in mijn mond.

‘Het zal wel niet zo anders zijn dan de gewone tandarts’, zei Zoë even later. ‘Ik neem aan dat hij een zwarte cape zal dragen, dat is alles.’

‘Ik hou ook niet van de gewone tandarts’, gaf ik toe.

‘Waarom niet?’ vroeg Zoë. ‘De mijne is erg aardig.’

‘Ik ben nog nooit geweest’, fluisterde ik.

‘Wat?’ Zoë staaarde me aan. ‘Hoezo?’

‘Vampiers hebben erg sterke tanden’, zei ik.

‘We moeten pas gaan als onze grote hoektanden beginnen door te komen.’

‘O!’ zei Zoë. ‘Maar als je nog nooit naar de tandarts bent geweest, hoe weet je dan dat je het niet leuk gaat vinden?’

‘Dat weet ik gewoon’, zei ik.

